Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Του MICHEL PROVINS

ΟΙ... ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

(Στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Ἰουλίου Μπαρμπερὲν καὶ τῆς κυρίας Ζανὶν Μπαρμπερέν, δικηγόρων καὶ τῶν δύο.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ, *(καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του καὶ ξεφυλλίζοντας μιὰ δικογραφία).*— Δὲ μοῦ λές, ἀνέλαβες καμμιὰ καινούργια ὑπόθεση ;

ΖΑΝΙΝ, *(εὐχαριστημένη).*— Τρεῖς !... Ἕναν βιασμό, ἕνα ἐρωτικὸ ἔγκλημα καὶ ἕνα διαζύγιο...

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ὤ ! μ' αὐτὸ καταντᾶ σκανδαλῶδες ! Ὅλες τὶς βρωμοδουλειὲς σ' ἐσένα θὰ τὶς φέρουν ἐπὶ τέλους, σὲ μιὰ γυναίκα...

ΖΑΝΙΝ.— Μοῦ τὶς φέρνουν ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶμαι γυναίκα, καὶ ἐπειδὴ στὶς ὑποθέσεις αὐτὲς τὰ θύματα εἶναι γυναῖκες.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ὤ ! τὰ θύματα !.. Καὶ καλὰ στὶς ἄλλες ὑποθέσεις, μὰ καὶ στὸ διαζύγιο εἶναι θῦμα ἡ γυναίκα ;

ΖΑΝΙΝ.— Σᾶς βεβαιώνω ὅτι στὴν ὑπόθεση τοῦ διαζυγίου ποὺ ἀνέλαβα ὅλα τ' ἄδικα τἄχει ὁ ἄντρας, ὁ κ. Πομπονές.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ, *(ἀναπηδώντας).*— Πῶς εἶπες ;

ΖΑΝΙΝ.— Εἶπα : Πομπονές... Ἀνέλαβα νὰ ὑπερασπίσω τὴν κυρία Πομπονές, ποὺ μοῦ ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεση σήμερα τὸ πρωΐ.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Καὶ γὼ ἀνέλαβα νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἄντρα. Μοῦδωκαν τὴν ὑπόθεση χτές.

ΖΑΝΙΝ.— Καὶ τὴν μελέτησες κιόλα.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Τὴν μελέτησα καὶ βρίσκω ὅτι δὲν εἶναι ὅλα τ' ἄδικα μὲ τὸ μέρος τοῦ κ. Πομπονές, καθὼς ἰσχυρίζεσαι.

ΖΑΝΙΝ.— Ὤ ναί !

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ἔ λοιπὸν τότε, ἡ πελάτισσά σου εἶναι ἕνα παράξενο θῦμα, γιατὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἄφησε κανέναν φίλο τοῦ ἀντρός της ποὺ νὰ μὴν παίξῃ μαζί του.

ΖΑΝΙΝ.— Ὤ μὴ βρίζεις μιὰ γυναίκα τὴν ὁποία δὲν γνωρίζεις καὶ ἡ ὁποία ὑπῆρξε τόσο δυστυχής !

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Δυστυχής, αὐτὴ δυστυχής ; Φυσικὰ θὰ τὸ λέει ἡ ἴδια ;... Διάβολε ! ὅλες τὰ ἴδια λένε... Ἐγὼ ὅμως στηρίζομαι στὰ ἔγγραφα, στὰ ἔγγραφα !

ΖΑΝΙΝ.— Καὶ γὼ ἐπίσης. Τὰ διάβασα ὅλα.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Καὶ τολμᾶς, *(ἀνοίγοντας νευρικὰ τὸν φάκελλο τῆς δικογραφίας),* τολμᾶς νὰ ὑποστηρίζῃς ὅτι εἶναι θῦμα ἡ κ. Πομπονές ; Ὤ μ' αὐτὸ εἶναι πάρα πολύ ! Γιὰ νὰ ἰδοῦμε.

ΖΑΝΙΝ, *(ἀνοίγοντας καὶ κεῖνη τὸν δικό της φάκελλο).*— Εἶμαι πρόθυμη, ἂς ἰδοῦμε. Εἶναι εὔκολο νὰ κατηγορῇ κανείς, πρέπει ὅμως καὶ ν' ἀποδεικνύῃ. *(Φυλλομετρῶντας τὰ δικόγραφα).* Ὁ γάμος τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Πομπονὲς ἔγινε στὶς 20 Μαΐου 1922. Ἔ λοιπόν, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀκόμη μέρες ὁ κ. Πομπονὲς ἄρχισε νὰ φέρεται πρὸς τὴν γυναίκα του, ἀποτομα, πρόστυχα, πράγματα κοινότατα σ' ὅλους τοὺς ἄντρες.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ὅπως εἶναι κοινὲς καὶ οἱ ψευτιές, καὶ οἱ διαμαρτυρίες καὶ τὰ παράπονα στὶς γυναῖκες, ὅταν θέλουν νὰ δικαιολογήσουν τὴ διαγωγή τους.

ΖΑΝΙΝ.— Ἀπ' τὸν πρῶτο χειμῶνα τοῦ γάμου των κιόλα ὁ κ. Πομπονές, ἄρχισε νὰ πηγαίνει κάθε βράδυ στὴ λέσχη, ἀφήνοντας μόνη τὴν γυναίκα του.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Πώ ! πώ ! πώ ! τερατολογίες !.. Ὁ κ. Πομπονὲς ἐπήγαινε μιὰ φορὰ μόνον τὴ ἑβδομάδα στὴ λέσχη. Μὰ δὲν πιστεύω νὰ ἤθελες καὶ τὶς ἑφτὰ μέρες τοῦ θεοῦ νὰ εἶναι δεμένος ἀπ' τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ στὴ φοῦστα τῆς γυναίκας του.

ΖΑΝΙΝ, *(συνεχίζουσα).*— Τὰ ξανάφκιασε μὲ μιὰ παλιά του φίλη.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ψέμμα,.. πελώριο ψέμμα !

ΖΑΝΙΝ.— Ὅλα τὰ δεδομένα μὲ κάνουν νὰ τὸ εἰκάζω.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Δὲν εἶνε ἀρκετὸ αὐτό· χρειάζονται καὶ ἀποδεῖξεις !

ΖΑΝΙΝ. Καὶ οἱ ἀποδεῖξεις ὑπάρχουν, ἔννοια σου. Ἂν δὲν ἀπατοῦσε τὴν γυναίκα του ὁ Πομπονὲς θὰ τὴν βασάνιζε ὅπως τὴν βασάνιζε στὸ σπίτι ;

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Μὲ ποιόν τρόπο τὴν βασάνιζε, παρακαλῶ ;

ΖΑΝΙΝ.— Μὰ νὰ διαρκῶς τὴν γκρίνιαζε, τῆς φερνόταν, ψυχρά, ἀδιάφορα, ἀκόμη καὶ πρόστυχα, εἶχε μὲ μιὰ λέξη ὁλόκληρο πολεμικὸ σχέδιο γιὰ νὰ βασανίζει τὴν πελάτισσά μου... Στὸ τραπέζι πρὶν σερβίρισουν τὸ φαγητό, ἀντὶ νὰ τῆς κουβεντιάζει ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ καθὼς πρέπει σύζυγοι, διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του !...

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ἂν εἶνε αὐτὸ τὸ παράπονο της !... Καὶ γὼ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, διαβάζω ἐφημερίδα.

ΖΑΝΙΝ.—Μὴ νομίζεις ὅτι εἶσαι καὶ σὺ ἐν τάξει. *(Ἐξακολουθοῦσα).* Γιὰ τὸ τίποτε, τῆς ἔκαμνε ἀνάρμοστες παρατηρήσεις καὶ ἐνώπιον τρίτων ἀκόμη !

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ἕνας ἄντρας ἔχει μοῦ φαίνεται τὸ δικαίωμα νὰ κάμνει μερικὲς παρατηρήσεις στὴ γυναίκα του, τί διάβολο !. Δὲν πιστεύω πῶς πρέπει νὰ κλείνει τὰ μάτια του μπρὸς στὰ κόρτε τῆς γυναίκας του :

ΖΑΝΙΝ.— Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ζήτημα τοῦ κόρτε, θὰ τὰ ξαναποῦμε.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Πολὺ καλά... Θὰ τὰ ξαναποῦμε... Ἔχω ἀποδεῖξεις... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὶς προστυχιὲς ποὺ λές... Εἶμαι ἀληθινὰ περίεργος νά...

ΖΑΝΙΝ.— Οὔ !.. ὅσες θέλεις ! Θὰ τὶς ἀπαριθμήσω στὸ δικαστήριο. Τώρα θὰ σοῦ πῶ μιὰ μόνη. Ὁ κ. Πομπονὲς φοροῦσε πάντα τὴν νύχτα ἕνα σκουφάκι, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τὴν γυναίκα του νὰ κάνῃ ξεχωριστὴ κρεββατοκάμαρα, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βλέπῃ μὲ τὸ σκουφάκι ἀπὸ φόβο μήπως τὸν συχαθῇ γιὰ πάντα...

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Καλὲ τί λὲς ἐκεῖ, τί λεπτότης ; Τὴν ἐνοχλοῦσε ὁ ἄντρας της κι' ὄχι τὸ σκουφάκι, γιατὶ εἶχε τὸν νοῦ της ἀλλοῦ.

ΖΑΝΙΝ, *(θυμωμένη).*— Τὸ κάτω κάτω ἔκαμνε πολὺ καλά !

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Τί εἶπες ;

ΖΑΝΙΝ.— Εἶπα ὅτι ὅταν μιὰ γυναίκα ὑποφέρει ἀπ' τὸν ἄντρα της, ὅσα ὑπέφερε ἡ κ. Πομπονὲς ἀπ' τὸν δικό της, ἂν παρεκτραπεῖ, δὲν εἶναι τὸ λάθος δικό της !

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ὡραία λογική !.. Ὥστε τώρα ὑπερασπίζεσαι τὶς γυναῖκες ποὺ παρεκτρέπονται ;

ΖΑΝΙΝ.— Φυσικά... ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μου.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Μήπως ἄρχισες κ' ἐσὺ τὰ ἴδια καὶ δὲν τὸ ξέρω ;

ΖΑΝΙΝ, *(εὐφωνικά).*— Ποιός ξέρει, ἴσως. *(Ἀλλάζοντας τόνο).* Ἂς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα ! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ ζεύγους Πομπονές, μοῦ θύμισε τὴν δική μας... Βέβαια δὲ φορεῖς ἐσὺ σκουφάκι στὸν ὕπνο σου, ἀλλὰ μήπως δὲν εἶνε χειρότερη ἡ μανία σου νὰ χώνῃς κάθε βράδυ τὰ πόδια σου μισὴ ὥρα μὲς σὲ βρεμμένες κάλτσες σύμφωνα μὲ τὸ ὑδροθεραπευτικὸ σύστημα τοῦ Κνάϊπ ;..

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Καὶ ἡ δική σου ἡ σκανδαλώδης διαταγὴ μὲ τὸν ντὲ Μονρὸζ ποὺ ἔχει γίνει ἀντιληπτὴ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο ; Γι' αὐτὸ μοῦ κάνεις τὴν φεμινίστρια καὶ χαλᾶς τὸν κόσμο γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς γυναίκας : Διάβολε ἔτσι ἐξήγεῖ κανείς γιατὶ ὑπερασπίζεσαι καὶ μὲ τόση ζέσι μάλιστα τὴν Κα Πομπονές... Ἀ τί κουταμάρα, τί κουταμάρα νὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ κάνῃς τὴν δικηγόρο ...

ΖΑΝΙΝ.— Δὲν εἶχα ἀνάγκη ἀπ' τὴν ἄδεια σου !... Φαίνεται ὅμως ὅτι σὲ στενοχωρεῖ ποὺ εἶμαι δικηγόρος.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Τί θέλεις νὰ πεῖς ὅτι σὲ ζηλεύω ;

ΖΑΝΙΝ.— Ναὶ μὲ ζηλεύεις. Ζηλεύεις τὴν φήμη μου, τὴν ἐπιτυχία μου, ποὺ τὴν ἀπέκτησα μέσα σὲ λίγους μῆνες, ἐνῶ ἐσὺ κολυμπᾶς στὴν ἀσημότητα εἴκοσι χρόνια τώρα !

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ, *(Μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὸ θυμό, προσπαθώντας νὰ βρῇ μιὰ βρισιά).*— Γεννιὰ τῆς Εὔας !

ΖΑΝΙΝ.— Ἤλθατε !

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ζανίν !

ΖΑΝΙΝ.— Ἰούλιε !

(Φάτσα μὲ φάτσα, κυττάζονται ἀπειλητικοὶ ἕτοιμοι νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια).

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ, *(μαζεύοντας μανιώδης τὰ δικόγραφά του).*—Ὄχι τοῦ Πομπονές, ἀλλὰ τὸ δικό μας, ἀκοῦς, τὸ δικό μας διαζύγιο θὰ ζητήσω καὶ αὔριο κιόλα !

ΖΑΝΙΝ, *(μαζεύοντας τὰ χαρτιά της).*— Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο, καὶ θὰ ἰδοῦμε ποιός θὰ νικήσει.

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ, *(τραβώντας νὰ φύγῃ).*— Ὤ θεέ μου ! Καὶ μιλοῦν ἔπειτα γιὰ τὶς ἀπολαύσεις τοῦ συζυγικοῦ βίου...

ΖΑΝΙΝ, *(κάμνοντας νὰ φύγῃ).*— Τί κόλασις !..

(Φεύγουν ἔχοντας γυρισμένες ἕνας στὸν ἄλλο τὶς πλάτες των, μὲ τὰ δικόγραφά του ὁ καθεὶς κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του. Μὰ ὅταν φτάνουν στὶς πόρτες ποὺ ὁδηγοῦν στὰ δωμάτιά των, γυρίζουν ἀουναισθήτως, κυττάζονται, καὶ εὐθύς, τὸ ἴδιο χαμόγελο ἔρχεται συγχρόνως στὰ χείλη των).

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ἀνήκητοι ποὺ εἴμαστε τέλος πάντων !

ΖΑΝΙΝ.— Νὰ τρωγώμαστε ἔτσι, ἐμεῖς, δυὸ συνάδελφοι !...

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Σὰν νὰ εἴμασταν ἀντίδικοι ! *(Μὲ φωνὴ γλυκεια, σχεδὸν τρυφερή).* Ζανίν !

ΖΑΝΙΝ, *(πλησιάζοντας).*— Ἰούλιε ! Ἀναγνώρισε ὅτι ἐκεῖνο τὸ γεννιὰ τῆς Εὔας, μὲ τὴν ἔννοια ποὺ τῶπες δὲν ἤταν πολύ...

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ.— Ναί... ναί... τὸ ἀναγνωρίζω... Μὰ καὶ σὺ ἐκεῖνο τὸ ἠλίθιε ποὺ μοῦ εἶπες...

ΖΑΝΙΝ.— Δὲ στῶπα γιὰ νὰ σὲ πειράξω...Ξέρεις πόσο σ' ἐκτιμῶ... Ἀλλὰ ἡ γκρίνιες βλέπεις δὲν λείπουν...

ΜΠΑΡΜΠΕΡΕΝ. *(Φιλώντας την).* — Μεταξύ... συναδέλφων μάλιστα ;...

— *Νὰ τρωγώμαστε ἔτσι ἐμεῖς δυὸ συνάδελφοι !*